

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Podbělohorská II., občanské sdružení, IČO: 27058352**
sídlem Jezerní 2942/7, Praha 5

zastoupeného Mgr. et Mgr. Vítem Bavorem, advokátem
sídlem Novomlýnská 1238/3, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

za účasti: 1. **Ing. S. M.**, bytem [adresa],
2. **H. M.**, bytem [adresa],

obou zastoupených JUDr. Janem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem,
sídlem Pod Císařkou 3242/5, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2016, čj. MHMP 1788965/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „**žalovaný**“) ze dne 11. 10. 2016, čj. MHMP 1788965/2016 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný pro nepřipustnost zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru stavebního a infrastruktury (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**stavební úřad**“) ze dne 10. 11. 2014, čj. OSl. Sm. 2933-60844/2013-Ple-R (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“ či „**Stavební povolení**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně vydal k žádosti stavebníků, osob zúčastněných na řízení, stavební povolení pro změnu stavby – „Nástavba a přístavba řadového rodinného domu č.p. x v k. ú. x, ul. x 12, na pozemcích č. parc. x, x v x 5“ (dále též „**Stavba**“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh stavebního řízení a sumarizoval námitky, které žalobce v tvrzené pozici opomenutého účastníka v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesl.
4. Žalovaný s odkazem na § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o ochraně přírody a krajiny**“), a § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“), uzavřel, že ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny se vztahuje na specificky vymezený okruh správních řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, pro něž pak toto ustanovení doplňuje okruh účastníků, který je vymezen obecnou normou, o občanská sdružení, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny obsahuje zvláštní úpravu účastnictví pro zde vymezená správní řízení. Kritériem pro stanovení, zda se jedná o řízení, na které předmětná úprava dopadá, či nikoli, je dle žalovaného toliko skutečnost, zda v takovém řízení mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 5 As 41/2009 žalovaný uvedl, že z okruhu správních řízení, na něž se vztahuje zvláštní úprava účastnictví dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, nelze vyloučit veškerá stavební řízení jako celek. Dle žalovaného tedy není sporu o tom, že právo účasti spolku ve stavebním řízení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny by v posuzovaném případě žalobci svědčilo, avšak pouze při splnění zde stanovených podmínek.
5. Dle žalovaného je podmínkou aplikace § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny především existence takového řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem. MHMP. S poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS, žalovaný uvedl, že v souladu s § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny lze za zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem považovat péči o volně žijící

živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i o vzhled a přístupnost krajiny. Samotné posouzení, zda se v konkrétní věci jedná o takové správní řízení, při němž některé ze zmíněných zájmů mohou být dotčeny, je přitom dle žalovaného věci správního orgánu, u něhož bylo řízení zahájeno a jenž musí zjistit okruh účastníků řízení.

6. Další podmínkou je pak dle žalovaného skutečnost, že účastenství podle § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny může být přiznáno pouze občanskému sdružení/spolku, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Takové občanské sdružení/spolek je oprávněno požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost musí být dle žalovaného věcně a místně specifikována, je platná jeden rok ode dne jejího podání, přičemž ji lze podávat opakovaně. Občanským sdružením je dále dle žalovaného přiznáno i právo účasti na správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. To ovšem pouze za podmínky, že svou účast písemně oznámí do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo oznámeno zahájení řízení.
7. Žalovaný ve vztahu k posouzení uvedených podmínek konstatoval, že ze stanov žalobce je zřejmé, že cílem jeho činnosti je dle bodu II. ochrana základní urbanistické koncepce sídliště rodinných domů Podbělohorská II. (2.1) a zachování životního prostředí a kvality bydlení majitelů rodinných domů tohoto sídliště (2.2). Jako prvotní zájem ochrany tohoto spolku žalovaný vyhodnotil urbanistickou koncepci sídliště rodinných domů v uvedené lokalitě a zachování kvality bydlení majitelů rodinných domů. Doplnil, že zachování životního prostředí je ve stanovách zmíněno okrajově, čemuž svědčí i obsah odvolání, kde ve smyslu citovaného ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. co lze za zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem považovat, není uveden žádný relevantní důvod, který by dle žalovaného osvědčoval zásah do zájmů na úseku ochrany přírody a krajiny. Naopak je zde dle žalovaného zdůrazňováno zejména zhoršení kvality bydlení členů spolku a ostatních subjektů v dané lokalitě. Žalovaný měl za to, že ochrana životního prostředí by neměla být ve stanovách spolků uváděna pouze formálně z důvodu možnosti zasahovat do správních řízení, ale měla by být upřímně cílenou činností těchto seskupení na ochranu přírody a krajiny tak, jak to vymezuje díkce zákona o ochraně přírody a krajiny.
8. Žalovaný dále uvedl, že vedle neprokázaného tvrzení, že předmětné stavební řízení změny stavby řadového domu může negativně zasáhnout do zájmů ochrany přírody a krajiny, vedle nenaplnění podmínky, že žalobce je spolkem, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, není dle žalovaného v dané věci naplněna ani další podmínka, když žalobce nedoložil, že tzv. generální žádost z roku 2007, kterou na stavební úřad skutečně podal, následně ve smyslu zákonného požadavku každoročně prolongoval. Dle žalovaného tedy chybí důkaz o platnosti uvedené žádosti, aby s ní mohly být spojovány účinky tak, jak namítá žalobce.
9. Žalovaný konstatoval, že ze správního spisu a z výše uvedeného vyplývá, že žalobce v předmětném řízení neměl postavení účastníka stavebního řízení, neboť mu nesvědčilo, přičemž žalovaným nebyly shledány relevantní skutečnosti pro zpochybnění tohoto postupu stavebního úřadu. Odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí proto

bylo dle žalovaného nepřípustné a muselo být dle § 92 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), pro nepřípustnost zamítnuto, přičemž žalovaný neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.

10. Nad rámec výše uvedeného pak žalovaný rovněž poznamenal, že odvolání nebylo v daném případě podáno v objektivní lhůtě jednoho roku ode dne, kdy bylo doručeno poslednímu účastníku, kterému bylo rozhodnutí doručováno ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu.

III. Žaloba

11. Žalobce v rámci rekapitulace skutkových okolností v podané žalobě konstatoval, že je spolkem (původně občanským sdružením) založeným za účelem ochrany základní urbanistické koncepce sídliště rodinných domů, zachování životního prostředí a kvality bydlení majitelů rodinných domů, a to přímo v lokalitě, pro niž bylo vydáno předmětné Stavební povolení.
12. Žalobce poukázal na to, že doporučeným dopisem ze dne 15. 3. 2007 byla tato skutečnost oznámena stavebnímu úřadu, jemuž byly na jeho výzvu ze dne 21. 3. 2007 doloženy stanovy spolku (tehdy občanského sdružení). Žalobce uvedl, že rovněž písemně sdělil, aby byl přizván „*ke všem řízením ve smyslu stavebního zákona, která se dané problematiky v příslušné lokalitě týkají, aby se žalobce pro takové případy mohl stát účastníkem řízení*“.
13. Žalobce uvedl, že ačkoli byly splněny podmínky ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, nebyl žalobce o probíhajícím stavebním řízení ani o předcházejícím územním řízení nijak informován. Žalobci nebylo doručováno v souladu s platnými právními předpisy.
14. Žalobce konstatoval, že se o proběhlém územním a stavebním řízení dozvěděl až na základě nyní fakticky probíhající stavby na předmětném řadovém domě. Poukázal na to, že poté, co se o probíhající stavbě dozvěděl, podal dne 13. 4. 2016 proti vydanému Stavebnímu povolení odvolání, v němž namítal výše uvedené skutečnosti, tedy zejména, že správní orgán opominul žalobce jako účastníka územního a stavebního řízení, čímž zkrátil žalobci jeho práva. Žalobce měl za to, že pokud by tomu tak nebylo a mohl-li by v průběhu územního a stavebního řízení vznést své námitky, Stavební povolení by nebylo vůbec vydáno. Doplnil, že nemohl uplatnit svá práva ve správním řízení a nemohl včas vyčerpat řádné opravné prostředky, a dostal se tak do postavení opomenutého účastníka řízení.
15. Žalobce posléze shrnul, že ani žalovaný nepřiznal žalobci postavení účastníka řízení a rovněž odmítl tvrzení, že by předmětné stavební řízení mohlo negativně zasáhnout do zájmů ochrany přírody a krajiny, přičemž současně konstatoval, že odvolání bylo podáno opožděně. Žalovaný se tak dle žalobce nevypořádal s jeho námitkou uvedenou v odvolání proti Stavebnímu povolení, kdy žalobce nemohl podat své odvolání v zákonné lhůtě, neboť se ne svojí vinou dostal do postavení opomenutého účastníka řízení.
16. Žalobce namítl, že „*postupem správních orgánů došlo k procesnímu pochybení a vzhledem k tomu, že zásadně nesouhlasí s realizací nástavby a přístavby předmětného řadového domu v předmětné lokalitě, podává tímto správní žalobu proti vydanému stavebnímu povolení a rovněž proti rozhodnutí odvolacího orgánu*“. Dle žalobce vydaná rozhodnutí podstatně porušila ustanovení o řízení před správním orgánem a v důsledku toho byla vydána v rozporu s právními předpisy. Správní orgán dle žalobce rovněž vycházel z nedostatečně

zjištěného skutkového stavu, který vzal za základ, přičemž takto zjištěný skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. Žalobce doplnil, že byl postupem správních orgánů v územním a stavebním řízení zkrácen na svých právech a nemohl tak vyjádřit své námitky v rámci proběhlého územního a stavebního řízení, přičemž pokud by tak mohl učinit, napadená rozhodnutí by vůbec nebyla vydána.

17. Dále žalobce uvedl, že jako spolek založený za účelem ochrany životního prostředí a ochrany základní urbanistické koncepce sídliště rodinných domů v předmětné lokalitě rovněž zásadně nesouhlasí s realizací stavby na základě napadených rozhodnutí z toho důvodu, že stavba je v příkrém rozporu s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, a to zejména s ustanoveními čl. 4 odst. 1, odst. 7 a odst. 8, kdy z těchto ustanovení ani nelze povolit výjimku. Žalobce namítl, že jako spolek založený za účelem ochrany přírody a krajiny měl být bezpochyby účastníkem územního a správního řízení, a nesouhlasil se závěry žalovaného, který žalobci toto postavení nepřiznal. Rovněž odmítl, že by odvolání proti Stavebnímu povolení podal opožděně.
18. Žalobce doplnil, že realizací předmětné nástavby a přístavby dojde ke snížení kvality bydlení všech dotčených subjektů v dané lokalitě, v tomto případě většiny členů spolku, bude snížena hodnota všech sousedních řadových domků a celé lokality a rovněž bude ohroženo životní prostředí. Tyto námitky pochybením správního orgánu žalobce nemohl uplatnit v rámci územního a stavebního řízení, protože nebyl přizván jako jejich účastník, ač tomu tak mělo být.
19. Ve zbytku pak žalobce uplatnil v podané žalobě námitky proti samotnému Stavebnímu povolení, resp. územnímu rozhodnutí vydanému ve vztahu k předmětné Stavbě.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 1. 2017 uvedl, že žalobce napadl Stavební povolení dne 15. 4. 2016 odvoláním s argumentací opomenutého účastníka stavebního řízení ve smyslu § 84 správního řádu. V daném případě přitom dle žalovaného ze všech v Napadeném rozhodnutí uvedených relevantních skutečností vyplývá, že žalobce v předmětném stavebním řízení neměl stavebním úřadem přiznané postavení účastníka řízení, neboť mu ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, nesvědčilo. Žalovaný zopakoval, že vedle neprokázaného tvrzení, že předmětné stavební řízení změny stavby řadového domu může negativně zasáhnout do zájmů ochrany přírody a krajiny, vedle nenaplnění podmínky, že žalobce je spolkem, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, není v dané věci naplněna ani další podmínka, neboť žalobce nedoložil, že tzv. generální žádost z roku 2007, kterou na stavební úřad skutečně podal, následně ve smyslu zákonného požadavku každoročně prolongoval. Dle žalovaného tedy nebyl dán důkaz o platnosti uvedené žádosti tak, aby s ní mohly být spojovány účinky. Žalovaný ve zbytku odkázal na argumentaci uvedenou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
21. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v žalobě neuvádí zcela žádné skutečnosti, které by směřovaly ke zpochybnění Napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající v zamítnutí jeho odvolání pro nepřípustnost. Všechna tvrzení shodně jako v odvolání opět výhradně negují v obecné rovině Stavební povolení či dokonce směřují proti územnímu rozhodnutí, což se dle žalovaného jako žalobní námitka ve věci nepřípustného odvolání proti Stavebnímu povolení jeví jako zcela nepřípustné.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval).
23. V posuzované věci brojí žalobce podanou žalobou proti Napadenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti Stavebnímu povolení pro jeho nepřipustnost. Soud v této souvislosti především předesílá, že zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 věta první správního řádu, není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřipustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. 5 As 111/2011 - 87).
24. Soud připomíná, že podle § 81 odst. 1 správního řádu platí, že *„účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.“*
25. Z § 83 odst. 1 správního řádu se podává, že *„odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.“*
26. Podle § 92 odst. 1 správního řádu pak platí, že *„opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.“*
27. Správní soudy ustáleně judikují, že v řízení podle § 92 odst. 1 správního řádu správní orgán nezkoumá důvodnost uplatněných žalobních námitek, zkoumá pouze otázku včasnosti a přípustnosti odvolání; odvolání nezamítá z věcných důvodů. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit. Proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno. K tomu soud odkazuje na relevantní doktrinální závěry, např. *Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo*, Správní řád, komentář, 4. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, str. 447 a násl., či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, čj. 5 As 18/2011 - 81, ze dne 17. 7. 2014, čj. 10 As 61/2014 - 34, či ze dne 26. 1. 2017, čj. 7 As 292/2016 - 29). Z citované rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru rovněž vyplývá, že zamítnutí opožděného či nepřipustného odvolání nemá vliv na právní moc napadeného rozhodnutí, na rozdíl od zamítnutí odvolání po věcném přezkumu (§ 90 odst. 5 správního řádu). To je dáno již tím, že zatímco posléze uvedené rozhodnutí tvoří s přezkoumávaným

rozhodnutím jeden celek, rozhodnutí o opožděném nebo nepřípustném odvolání s napadeným rozhodnutím jeden celek netvoří.

28. Uvedené závěry pak zprostředkovane ovlivňují rovněž rozsah soudního přezkumu rozhodnutí, jímž bylo odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro nepřípustnost. Je zřejmé, že v takovém případě správní soud na půdorysu uplatněných žalobních námitek přezkoumá, zda správní orgán v konkrétní věci správně uvážil o nedostatku procesních podmínek k meritornímu posouzení podaného odvolání. Soud se proto nemohl zabývat těmi částmi podané žaloby, v nichž žalobce zpochybňoval zákonnost samotného Stavebního povolení či dokonce územního rozhodnutí týkajícího se Stavby.
29. Předmětem řízení vedeného soudem v nyní řešené věci tak se zřetelem k charakteru Napadeného rozhodnutí může být toliko posouzení otázky přípustnosti žalobcem podaného odvolání proti Stavebnímu povolení, tedy otázky související s posouzením naplnění podmínek zakládajících účastenství žalobce v řízení vedoucím k vydání Stavebního povolení.
30. Mezi žalobcem a žalovaným je v tomto ohledu sporné, zda žalobce byl, resp. měl být účastníkem tohoto řízení podle § 109 písm. g) stavebního zákona ve spojení s § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zatímco žalovaný byl z důvodů popsaných v odůvodnění Napadeného rozhodnutí přesvědčen, že tomu tak není, žalobce trval na tom, že splňoval podmínky pro to, aby byl za účastníka řízení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny považován a jeho odvolání proti Stavebnímu povolení proto nebylo lze považovat za nepřípustné.
31. Soud předepisuje, že podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny se ochrana přírody podle tohoto zákona uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována. Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů od zahájení řízení orgánu státní správy, který řízení zahájil; v tomto případě má postavení účastníka řízení.
32. Správní soudy se k povaze a podmínkám účastenství občanských sdružení (nyní spolků) ve správních řízeních podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny v minulosti opakovaně vyjádřily. Ustáleně přitom judikují, že úkolem občanských sdružení není blokáce, zdržování a protahování řízení procesními obstrukcemi, nýbrž kvalifikované hájení dotčených zájmů ochrany přírody a krajiny v konkurenci jiných veřejných a soukromých zájmů. Tomu odpovídá i text důvodové zprávy k zákonu o ochraně přírody a krajiny, podle níž se jedná o další prvek účasti občanů při výkonu ochrany přírody a krajiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 7 As 2/2011 - 52, publ. pod č. 2393/2011 Sb. NSS).
33. Správní soudy přitom zdůraznily, že „*účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku*

životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS). Zákon o ochraně přírody a krajiny vymezuje dotčené zájmy velmi široce, a to, zda argumentace ekologického občanského sdružení souvisí se zájmy vymezenými citovaným zákonem, je třeba vykládat extenzivně. Z toho, že sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, je oprávněno být účastníkem správního řízení, nelze dovodit, že má možnost hájit v tomto řízení i zájmy jiné, s ochranou přírody a krajiny nesouvisející. Občanské sdružení může být účastníkem správního řízení, pokud splní podmínky vymezené v zákoně o ochraně přírody a krajiny a zároveň pokud budou v tomto řízení dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny.

34. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně akcentoval, že podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny představuje zákonnou podmínku pro účastenství občanského sdružení v konkrétním řízení. V rozsudku ze dne 18. 8. 2011, čj. 9 As 40/2011 - 51, Nejvyšší správní soud explicitně potvrdil, že podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je jednou ze zákonných podmínek pro účastenství občanského sdružení v konkrétním řízení, když odst. 3 citovaného ustanovení zjevně navazuje na předcházející odstavce, a to slovně i významově.
35. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že „...*ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny hovoří o oprávnění, nikoli povinnosti občanského sdružení požadovat, aby bylo předem informováno; nicméně při výkladu ustanovení § 70 uvedeného zákona nelze vycházet izolovaně pouze z gramatické dikce odstavce 2, ale je třeba posuzovat celé ustanovení jako jeden významový celek, který od úvodní proklamace v odst. 1 o účasti občanů (veřejnosti) přechází dále ke konkrétním podmínkám této účasti v odst. 2 a 3, při jejichž splnění má občanské sdružení ex lege postavení účastníka řízení. Nelze tedy souhlasit se závěrem stěžovatele, dle kterého ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nemá v hypotéze podání žádosti podle odst. 2 tohoto zákona. Naopak odstavce 3 má parametry právní normy odkazující na další ustanovení, v daném případě na odstavce 2 uvedeného ustanovení a v něm stanovená pravidla pro možné účastenství občanských sdružení ve správních řízeních*“.
36. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyšel ze zásady racionality účasti veřejnosti na ochraně přírody a krajiny, kdy v požadavku určité předběžné aktivity občanských sdružení spočívající v podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu spatřovat nadbytečnou podmínku, která vyšla z užívání či která občanská sdružení nad únosnou míru zatěžuje. Vedle toho Nejvyšší správní soud zohlednil interpretační pravidlo, že zákonodárce je v zásadě regulativně racionální, tedy že se snažil stanovit podrobnější pravidla, která však účasti občanských sdružení nijak nebrání, pouze určitým způsobem strukturují jejich postup.
37. Nejvyšší správní soud opřel své závěry mj. o právní názor vyjádřený v rozsudku téhož soudu ze dne 19. 6. 2007, čj. 5 As 19/2006 - 59, v němž Nejvyšší správní soud označil podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny jako jednu z podmínek založení účastenství spolků v řízeních. V naposledy uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud v této souvislosti uzavřel, že „*ze srovnání plyne, že česká vnitrostátní úprava umožňuje prostřednictvím ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb. přístup dotčené veřejnosti k informacím a do příslušných správních řízení velmi široce a stanoví pouhou minimalistickou podmínku o tyto informace jednoduchým způsobem požádat a do předmětných řízení se po obdržení informace o jejich vedení přihlásit. Tuto podmínku však v daném případě*

stěžovatel nesplnil a ani neuvádí (a ani ze soudního a správního spisu není patrně nic), co by bránilo tuto žádost podat“.

38. Ve shora připomenutém rozsudku čj. 9 As 40/2011 - 51 pak Nejvyšší správní soud v tomto směru rozvedl, že „*citovaný rozsudek [rozsudek čj. 5 As 19/2006 - 59 – pozn. soudu] se sice zabýval účastenstvím občanského sdružení v řízení o povolení výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích, nicméně i v tomto případě zcela jasně konstatoval, že bylo na stěžovateli, aby podal žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a mohl se tak stát účastníkem daného řízení. Skutečnost, že tak neučinil, a proto se o tomto řízení nedozvěděl a nemohl se ho účastnit, šla tedy k tíži stěžovatele, obdobně jako v nyní projednávané věci, ve které se sice stěžovatel o předmětném stavebním řízení dozvěděl, ale s ohledem na vše shora uvedené postavení účastníka řízení neměl“.*
39. Soud přitom zdůraznil, že „*v požadavku určité předběžné aktivity občanských sdružení spočívající v platném podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze spatřovat nadbytečnou podmínku, která vyšla z užívání či která občanská sdružení nad únosnou míru zatěžuje. Ve své podstatě se jedná o minimalistickou podmínku administrativního typu, která vyplývá z výše uvedené interpretace § 70 odst. 2 ve spojení s odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a která odpovídá smyslu a účelu uvedeného ustanovení; tím je možnost veřejnosti se přímo podílet na ochraně přírody a krajiny, avšak za zákonem stanovených podmínek, které mají zajistit také určitou racionalitu této účasti. V tomto ohledu lze ve shodě se shora citovaným rozsudkem zdejšího soudu připomenout, že: „...česká vnitrostátní úprava umožňuje prostřednictvím ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb. přístup dotčené veřejnosti k informacím a do příslušných správních řízení velmi široce a stanoví pouhou minimalistickou podmínku o tyto informace jednoduchým způsobem požádat a do předmětných řízení se po obdržení informace o jejich vedení přihlásit.“*
40. Právě vyložené závěry, dle nichž je tedy podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny jednou z podmínek, které je třeba kumulativně splnit pro založení účastenství spolku v řízení podle § 70 tohoto zákona, byly přitom opakovaně potvrzeny v navazující rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (srov. především rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 6 As 19/2011 - 728, ze dne 27. 4. 2012, čj. 7 As 25/2012 - 21, ze dne 28. 6. 2012, čj. 7 As 72/2012 - 43, či ze dne 14. 5. 2013, čj. 9 As 156/2012 - 30). Shodný závěr, tj. závěr o tom, že podmínky vyplývající z § 70 odst. 2 a odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny musejí být splněny kumulativně, přitom s poukazem na uvedenou rozhodovací praxi správních soudů zastává rovněž relevantní doktrína (srov. *Vojtěch Vomáčka, Jaroslav Knotek, Michaela Konečná, Jakub Hanák, Filip Dienstbier, Ivana Průchová* Zákon o ochraně přírody a krajiny, 1. vydání. Praha: 2018, str. 525 a násl.).
41. V naposledy označených rozhodnutích se přitom Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda jsou podmínky pro účast ve správním řízení splněny i v případě, kdy žádost o informace o zahajovaných správních řízeních podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny byla podána správnímu orgánu až po zahájení tohoto řízení. Dospěl přitom k závěru, že za určitých specifických okolností může být účastenství spolku dáno i v takovém případě.
42. Nejvyšší správní soud v uvedených rozhodnutích reflektoval specifické skutkové okolnosti, kdy spolek v těchto případech vznikl, popř. upravil své stanovy v úzké časové souvislosti s oznámením o zahájení předmětného řízení, jehož se spolek zamýšlel účastnit.

43. Ve věci řešené rozsudkem čj. 7 As 25/2012 - 21 se jednalo o situaci, kdy občanské sdružení podalo žádost podle § 70 odst. 2 zákona a oznámilo záměr účastnit se předmětného řízení v zachované lhůtě 8 dnů poté, co toto sdružení v reakci na oznámení o zahájení předmětného správního řízení vzniklo. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyložil, že „mezi občanskými sdruženími ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny lze nepochybně rozlišit dvě základní skupiny. První skupinu představují občanská sdružení trvalejšího charakteru, jejichž aktivita je zaměřena proti více zásahům určitého typu nebo v rozsáhlejších územích. V krajní podobě se jedná o občanská sdružení „profesionální“ povahy s celostátní působností. Vedle toho existují občanská sdružení založená s cílem obrany proti zamýšlenému zásahu nebo kvůli účasti v jediném konkrétním správním řízení, případně v úzké skupině řízení vzájemně souvisejících. Tato občanská sdružení vznikají ad hoc teprve tehdy, je-li zamýšlený zásah oznámen, případně je-li správní řízení zahájeno. V prvé ani ve druhé skupině nevznikají občanská sdružení v časovém a procesním vzduchoprázdnu, tedy za neexistence jakýchkoli probíhajících správních řízení či v období, kdy nejsou žádné zásahy zamýšleny. Stěžovatelem provedený výklad ust. § 70 zákona o ochraně přírody by jim bránil účastnit se již zahájených řízení, což by v důsledku mohlo vést k tomu, že by nebyly kvalifikovaně hájeny dotčené zájmy ochrany přírody a krajiny, respektive že by jejich hájení bylo svěřeno (jiným) účastníkům řízení. Vedle toho by byla potlačena účast veřejnosti na ochraně životního prostředí na nejnižší úrovni, kdy zejména občanská sdružení ve druhé vymezené skupině by byla nucena k „profesionalizaci“, k bezobsažné existenci a preventivnímu podávání žádostí o informování o zahajovaných řízeních. Pokud je ochrana životního prostředí přiznaným cílem právní normy, respektive životní prostředí je zájmem, k jehož zachování, ochraně či podpoře právo směřuje, pak není logický důvod, aby se užití ochranných právních norem lišilo při shodném zásahu do životního prostředí. V praxi ovšem dochází k zásadní diverzifikaci kvality právní ochrany, a to v závislosti na mnoha aspektech. Tím hlavním je omezení účasti ve správních řízeních a svěřením žalobní legitimace osobám, jejichž práva byla zkrácena nebo porušena. Účast občanských sdružení ve správních řízeních, při nichž mohou být zájmy přírody a krajiny dotčeny, umožňuje tento nedostatek v určité míře kompenzovat a chránit přírodu a krajinu ve smyslu ust. § 1 a § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny bez rozlišování toho, zda dochází k ohrožení zájmů nějakých (dalších) osob, tedy možných účastníků správních řízení. Proto je třeba se klonit k široké a efektivní účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí“. Nejvyšší správní soud posléze uzavřel, že „je-li občanské sdružení založeno teprve po zahájení správního řízení a podá-li žádost podle ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, pak je třeba jej informovat o již zahájených řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, a umožnit mu účast v nich, lze-li toho ještě dosáhnout bez neúnosného prodloužení řízení“.
44. Na druhé straně však Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí jednoznačně potvrdil závěry plynoucí z výše připomenutého rozsudku čj. 9 As 40/2011 - 51 a výslovně zdůraznil, že „z toho vyplývá, že **je-li občanské sdružení založeno před zahájením správního řízení s cílem účasti ve správních řízeních podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, pak mu nic nebrání podat žádost, aby bylo o zahajovaných řízeních a zamýšlených zásazích informováno. Pokud takovou žádost nepodá, pak lze mít za to, že se účastnit správních řízení nezamýšlí a není oprávněno k účasti ve správním řízení podle ust. § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny**“ (pozn. zvýraznění doplněno).
45. Podobně v rozsudku čj. 7 As 72/2012 - 43 Nejvyšší správní soud připustil možnost podání žádosti a oznámení podle § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny po zahájení řízení za situace, kdy spolek změnil stanovy spočívající v rozšíření jeho poslání o ochranu

přírody a krajiny teprve v den podání žádosti o vydání územního rozhodnutí (a tedy v den zahájení územního řízení), přičemž dodržel zákonem předvídanou lhůtu 8 dnů od oznámení o zahájení řízení. Uvedenou situaci přitom považoval za rozumné řešit obdobně jako případ, kdy spolek po zahájení řízení teprve vznikne. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí poznamenal, že „v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 6 As 19/2011 – 728, a ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As 25/2012 – 21, tedy podmínky pro účastenství v řízení splňuje i občanské sdružení, které po zahájení řízení (a případně i po zveřejnění sdělení o zahájení řízení) zašle správnímu orgánu současně řádnou žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny i oznámení dle § 70 odst. 3 tohoto zákona, pokud tak učiní před uplynutím zde stanovené osmidenní lhůty“. Obdobné závěry byly vysloveny rovněž ve shora označených rozhodnutích čj. 6 As 19/2011 – 728 či čj. 9 As 156/2012 – 30. Správní soudy dokonce aprobovaly možnost učinit oznámení dle § 70 odst. 3 zákona ve formě odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vydanému v řízení, o němž se spolek dozvěděl teprve po vydání rozhodnutí, a to výlučně v případě, kdy tento spolek předtím řádně splnil podmínku předchozího podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2016, čj. 46 A 77/2013 – 40), jež však v nyní řešeném případě splněna nebyla (srov. dále).

46. Platí tedy, že jakkoli Nejvyšší správní soud připustil, že za určitých specifických okolností může být podmínka podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny splněna dodatečně po zahájení řízení, jehož se spolek zamýšlí účastnit, současně zdůraznil, že takový zásah do právní jistoty lze připustit pouze tam, kde pro takový postup existují specifické důvody (vznik spolku či změna stanov spolku v reakci na zahájení konkrétního řízení). Nejvyšší správní soud v tomto směru v rozsudku čj. 7 As 25/2012 – 21 konstatoval, že „z teleologického výkladu citovaného ustanovení však nelze dovozovat, že by podmínkou účasti občanského sdružení ve správním řízení musela být jeho existence ještě před zahájením tohoto řízení, potažmo že by takové sdružení muselo mít podanou žádost ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Procesní jistota, které se stěžovatel dovolává, spočívá v tom, že v době zahájení řízení je znám okruh účastníků správního řízení z řad občanských sdružení, kteří předem podali žádost o informace. Tato jistota je však relativní. Úplnou jistotu v tomto ohledu bude mít správní orgán teprve v okamžiku, kdy se informovaná občanská sdružení k účastenství ve stanovené lhůtě přihlásí. Taková jistota má svoji nepochybnou hodnotu, ovšem je nutno ji poměřovat i s jinými protichůdnými důležitými zájmy, jimž by měla ustoupit, jsou-li dostatečně významné. A takovým je zájem na co možná nejširší účasti na řízení takových částí veřejnosti, které na předmětu řízení mají, posuzováno hledisky ochrany přírody a krajiny, skutečný a intenzivní zájem. Mohou jimi být právě zejména občanská sdružení, která vzniknou teprve v reakci na to, že se objeví určitý záměr, jenž se může dotknout zájmů ochrany přírody a krajiny a který se procesně projeví zahájením příslušného správního řízení typicky na návrh toho, kdo chce záměr realizovat. Proto je na místě určitou část právní jistoty obětovat jinému podobně důležitému zájmu, který je s ní v rozporu. Míra narušení právní jistoty bude za normálních okolností, tedy při věcném a nešikanózním chování občanských sdružení, resp. subjektů, jež taková sdružení budou zakládat, únosná a proporcionální. Možnost dalších občanských sdružení, která žádost o informace před zahájením správního řízení nepodala, např. proto, že před zahájením správního řízení ještě neexistovala, přihlásit se jako účastník do určitého okamžiku po zahájení předmětného správního řízení, je proto nutno mít za legitimní omezení právní jistoty dalších účastníků řízení, resp. správního orgánu“ (pozn. zvýraznění doplněno).

47. Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud i přes jisté rozvolnění nahlížení na splnění podmínky předchozí žádosti spolku dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ve specifických případech, v nichž považoval za legitimní zásah do právní jistoty dalších účastníků řízení, popř. správního orgánu (z důvodu faktické nemožnosti předchozího splnění této podmínky), nadále trvá na tom, že v případě, kdy je občanské sdružení (spolek) založeno před zahájením správního řízení s cílem účasti ve správních řízeních podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, nic mu nebrání podat žádost, aby bylo o zahajovaných řízeních a zamýšlených zásazích informováno, přičemž pokud tak neučiní, nesplní jednu ze zákonem stanovených podmínek pro to, aby se mohlo stát účastníkem takového řízení a nelze s ním jako s účastníkem řízení zacházet (srov. shora cit. závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 7 As 25/2012 - 21).
48. V nyní posuzované věci opřel žalovaný svůj závěr o tom, že žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, o to, že (i.) nebylo prokázáno, že předmětné stavební řízení změny stavby řadového domu může negativně zasáhnout do zájmů ochrany přírody a krajiny, (ii.) nebyla naplněna podmínka, že žalobce je spolkem, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, a (iii.) že žalobce nesplnil podmínku podání žádosti dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.
49. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině namítl, že ačkoli byly splněny podmínky § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, nebyl o probíhajícím stavebním řízení ani o předcházejícím územním řízení nijak informován. V této souvislosti poznamenal, že je spolkem (původně občanským sdružením) založeným za účelem ochrany základní urbanistické koncepce sídliště rodinných domů, zachování životního prostředí a kvality bydlení majitelů rodinných domů, a to přímo v lokalitě, pro niž bylo vydáno předmětné Stavební povolení. Žalovaný tak podle žalobce zatížil Napadené rozhodnutí vadou spočívající v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., když žalobce zkrátil na jeho právech tím, že mu neumožnil vyjádřit námítky v rámci proběhlého územního a stavebního řízení.
50. Soud k takto obecně uplatněným žalobním námitkám podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
51. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na paušální a blíže nerozvedený poukaz na splnění podmínek stanovených v § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že řízení v tomto směru není zatíženo vadou, pro kterou by Napadené rozhodnutí nemělo obstát.
52. Jakkoli je v daném ohledu z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonné, a předmětné žalobní námítky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti. Soud se proto mohl předmětným žalobním námitkám věnovat toliko v takové míře obecnosti, v jaké je žalobce vznesl.

53. S ohledem na shora rekapitulovaná východiska nemohl zdejší soud žalobci přisvědčit, že by bylo Napadené rozhodnutí, resp. řízení, které jeho vydání předcházelo, zatíženo vadou namítanou žalobcem. Soud v míře obecnosti odpovídající uvedenému okruhu žalobních námitek konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud s žalobcem nejednaly jako s účastníkem předmětného stavebního řízení.
54. Soud v této souvislosti především zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě nijak nezpochybnil dílčí závěr žalovaného o tom, že žalobce nesplnil podmínku předchozí žádosti ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Se zřetelem k výše popsanému judikatornímu rámci je přitom zjevné, že podmínka předchozí žádosti je jedním z kumulativně stanovených předpokladů pro založení účastenství žalobce v řízení podle § 70 tohoto zákona.
55. Soud v tomto směru odkazuje na shora podrobně vyložené závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, čj. 9 As 40/2011 - 51, a ze dne 27. 4. 2012, čj. 7 As 25/2012 - 21, z nichž jednoznačně plyne, že pokud byl žalobce coby občanské sdružení (spolek) založen před zahájením správního řízení s cílem účasti ve správních řízeních podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, nic mu nebránilo ve splnění podmínky předchozího podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, aby byl o zahajovaných řízeních a zamýšlených zásazích informován. Pokud tak žalobce neučinil, nesplnil jednu ze zákonem stanovených podmínek pro to, aby se mohl stát účastníkem předmětného řízení vyústivšího ve vydání Stavebního povolení. Žalobce přitom závěr žalovaného o nesplnění uvedené podmínky v podané žalobě nikterak nezpochybnil a nenamítal, že je tento závěr chybný a neodpovídá skutečnému stavu věci.
56. Soud přitom s odkazem na dříve uvedené doplňuje, že v posuzované věci nejde o žádný z případů, kdy by bylo lze podmínku žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny považovat za splněnou v důsledku pozdějšího chování žalobce, např. v důsledku podání odvolání proti Stavebnímu povolení, na něž by bylo současně materiálně nahlíženo jako na žádost i oznámení ve smyslu § 70 odst. 2 a 3 zákona. V posuzované věci se totiž na rozdíl od shora popsaných případů řešených Nejvyšším správním soudem nejedná o situaci, kdy by žalobce vzniknul, popř. změnil své stanovky rozšířením svého poslání o ochranu přírody a krajiny teprve v návaznosti na informaci o zahájení konkrétního řízení, jehož by se zamýšlel účastnit.
57. Současně se dle přesvědčení soudu nejedná ani o žádný jiný případ, kdy by skutkové okolnosti posuzované věci ve světle výše vyložených judikatorních mantinelů legitimizovaly zásah do právní jistoty dalších účastníků řízení z důvodu faktické nemožnosti předchozího splnění této podmínky žalobcem, popř. z jiných obdobných důvodů. Právě naopak, v posuzované věci je zjevné, že žalobce podal žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny podáním ze dne 15. 3. 2007, doplněnou posléze o stanovky spolku (tehdy občanského sdružení), aniž by však tuto žádost v souladu s předmětným ustanovením zákona následně pravidelně (každoročně) prolongoval. Platí tedy, že od roku 2008 až do roku 2016 žalobce v uvedeném směru nijak neprojevoval zájem o účastenství v řízeních dotýkajících se zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Dříve podanou žádost, jež měla omezenou platnost po dobu 1 roku, v rozporu s § 70 odst. 2 zákona počínaje rokem 2008 nezopakoval a neindikoval tedy správním orgánům uvedeným zákonem aprobovaným způsobem svůj zájem se takových správních řízení zúčastnit.

58. Obdobně jako v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 9 As 40/2011 - 51 tak žalobce nade vší pochybnost neplnil jednu ze zákonem stanovených podmínek pro to, aby se mohl stát účastníkem stavebního řízení dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, když podal žádost v roce 2007, tato žádost pozbyla uplynutím jednoho roku platnosti (tj. v roce 2008) přičemž v roce 2013, kdy bylo předmětné stavební řízení zahájeno, žalobce žádnou platně podanou žádostí nedisponoval, a svůj záměr účastnit se tohoto řízení vyjevil teprve v roce 2016, tj. více než jeden rok poté, co Stavební povolení nabylo v důsledku zamítnutí odvolání proti němu právní moci.
59. Jak bylo uvedeno výše, žalobce tyto skutečnosti ostatně ani žádným způsobem nezpochybňuje. Z obsahu jeho podání ani z obsahu správního spisu neplyne podle přesvědčení soudu žádná okolnost svědčící o tom, že by žalobci ve splnění podmínky bránila zřetele hodná skutečnost. Ani sám žalobce pak na existenci takové relevantní okolnosti žádným způsobem nepoukazuje ani netvrdí, že byl v posuzované věci dán jiný důvod pro prolomení právní jistoty ve smyslu shora odkazované rozhodovací praxe správních soudů, v níž Nejvyšší správní soud ve shora označených konkrétních případech seznal legitimní omezení právní jistoty dalších účastníků řízení.
60. O takové legitimní omezení právní jistoty se pak podle přesvědčení soudu nemůže nepochybně jednat v případě, kdy žalobce projevil vůli být informován o řízeních ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody krajiny pouze jednou, v roce 2007, přičemž v následujících letech žádnou takovou žádost nepodal a v době zahájení předmětného řízení tak již podmínku předchozího podání žádosti již po dobu cca 5 let nesplňoval, a svou vůli účastnit se řízení zahájeného v roce 2013 projevil teprve v roce 2016, a to více než 1 rok po nebytí právní moci Stavebního povolení. Jakkoli by tedy v teoretické rovině mohlo být za určitých okolností odvolání žalobce považováno za žádost a oznámení ve smyslu § 70 odst. 2 a 3 zákona, na daném skutkovém půdorysu tomu tak být z výše popsaných důvodů být nemůže. Žalovanému, resp. správnímu orgánu prvního stupně nelze vyčítat, že žalobce o zahájení uvedeného řízení neinformoval, pokud tento již po dobu 5 let neprojevoval žádný zájem o účast v řízeních podle § 70 zákona v dané lokalitě. Jak bylo uvedeno výše, žalobce ostatně závěr o nesplnění této podmínky pro založení účastenství v předmětném stavebním řízení v podané žalobě nijak nezpochybnil.
61. Lze tedy shrnout, že žalobce předmětnou podmínku pro účastenství v řízení podle § 70 zákona o ochraně přírody spočívající v předchozí žádosti podle § 70 odst. 2 tohoto zákona nesplnil. Soud pak z důvodů vyložených výše na daném skutkovém půdorysu neidentifikoval žádné jiné důvody pro prolomení právní jistoty ve smyslu shora odkazované rozhodovací praxe správních soudů, v níž Nejvyšší správní soud ve shora označených konkrétních případech seznal legitimní omezení právní jistoty dalších účastníků řízení.
62. Správní orgány proto podle přesvědčení soudu nikterak nepochybily, pokud žalobce za účastníka předmětného stavebního řízení nepovažovaly. Napadené rozhodnutí pak není zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť žalovaný správně uzavřel o nepřipustnosti žalobcem podaného odvolání proti Stavebnímu povolení.
63. Soud doplňuje, že s ohledem na výše uvedené závěry považoval již za nadbytečné posuzovat otázku (ne)naplnění zbývajících podmínek pro založení účastenství žalobce v předmětném stavebním řízení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť by posouzení těchto podmínek nebylo způsobilé na výše přijatých závěrech ničeho změnit.

64. Se zřetelem k míře obecnosti uplatněných žalobních námitek, v nichž žalobce poukazoval na to, že je spolkem založeným za účelem ochrany základní urbanistické koncepce sídliště rodinných domů, zachování životního prostředí a kvality bydlení majitelů rodinných domů, přičemž na str. 3 – 4 vznášel námitky proti urbanistickému řešení a porušení architektonických hodnot v území, snížení kvality bydlení a snížení hodnoty nemovitostí, soud nad rámec nezbytného odůvodnění pro úplnost podotýká, že rozsah žalobních námitek je nicméně úzce spjat s námitkami, které bylo možné uplatnit ve správním řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, čj. 9 As 10/2012 - 22, ze dne 8. 9. 2011, čj. 1 As 83/2011 - 565, či ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007 - 83). I pokud by tedy snad žalobce byl účastníkem správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, byl by v řízení před správními soudy oprávněn vznášet pouze námitky týkající se ochrany přírody a krajiny. Jinak řečeno, žalobce by musel svými námitkami mířit do ochrany jedné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. volně žijící živočichové, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny) či týkající se jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V opačném případě by se dostal do pozice univerzálního dohlázele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což není smyslem a účelem účastenství environmentálních spolků ve správních řízeních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 As 2/2009 - 80, publ. pod č. 2061/2010 Sb. NSS). V takovém případě by pak soud z uvedených důvodů nemohl shledat výše uvedené námitky přípustnými, když námitky poukazující na urbanistický charakter dané lokality, porušení architektonických hodnot, snížení kvality bydlení a snížení hodnoty nemovitostí zjevně souvisejí s urbanistickými hodnotami daného území popř. jinými zájmy, avšak nikterak se nedotýkají ochrany přírody, jak je vymezena v § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.
65. Soud pak pro úplnost uvádí, že i pokud by snad bylo lze žalobce považovat za opomenutého účastníka předmětného stavebního řízení (ač to soud z výše vyložených důvodů vylučuje), musel by se žalovaný ve smyslu s § 84 odst. 1 správního řádu beztak vypořádat s otázkou opožděnosti podaného odvolání podaného opomenutým účastníkem podle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalobce přitom ani k odpovídajícím závěrům žalovaného, který poukázal na to, že odvolání bylo podáno po uplynutí objektivní lhůty dle § 84 odst. 1 správního řádu, ničeho konkrétního nenamítal a omezil se toliko na paušální a nijak nezdůvodněné odmítnutí tohoto závěru.
66. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu